

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 67.

Fjerde Session.

23de Møde.

Dnsdagen d. 17. November.

(Forts.)

Eugen (fortsat): Det er vel saa, i Særdeleshed for Soofficerer, at de kunne være underkastede mange Farer under deres Tjeneste, selv i Fredstid; men Erfaringen viser alligevel, at dette ikke har saa stor en Betydning, som det maaskee ved første Diekast kunde synes, thi i en meget lang Række af Aar, i de sidste 30 Aar, veed jeg kun at nævne yderst faa Exempler, maaskee egentlig kun eet eneste, hvor en Soofficer, under Udførelsen af sin Pligt paa Søen, har tilsat Livet, men det er, som sagt, allerede en ruin Tid siden. Det er muligt, at der tidligere kan have været andre Tilfælde; vel er der i den seneste Periode en Officer, der har tilsat Livet paa Søen, men det var i Coffardiesart og ikke i den kongelige Tjeneste. Jeg troer altsaa heller ikke, at der fra den Side kan være noget saa Væsentligt at erindre imod den Frihed for Officererne, som det her foreliggende Lovforslag tilsigter at give, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget, ligesom jeg ogsaa vil stemme derfor, forsaavidt som der ikke fra et reent militært Synspunkt skulde være særdeles talende Grunde at sætte derimod, men som jeg idetmindste for Diebliffet ikke kan pine.

Marineministeren: Jeg har allerede ved Sagens første Behandling yttret mig saaledes, at det ærede Thing vil see, at det foreliggende Lovforslag er en af de Ting, som jeg for mit Vedkommende ikke vil have særdeles meget imod gaaer igennem. Naar jeg har yttret mig imod det i det Hele, saa er det, fordi at jeg virkelig bestandigen er i den Overbeviisning, at der ikke er stor Trang til en saadan Bestemmelse; men, skulde der virkelig vise sig megen Trang til, at den her omhandlede Indfrænk-

ning for Officerer skulde ophæves, saa skønner jeg ikke, at der for mit Vedkommende er Grund til at sætte sig derimod, uden forsaavidt at der dog tilføiedes en Bestemmelse, som gav det i Regjeringens Magt at forhindre, at altfor unge Mennesker, som man absolut maa faae ind i Militaeretaterne, giste sig. Med Hensyn til det Endringsforslag, som de ærede Rigsdagsmænd have fremsat, og som gaaer ud paa, at det skulde udvides til de Embedsmænd, som tjene under Krigs- og Marineministeriet, da maa jeg sige, at, om der ikke var noget andet Forslag end dette, saa vilde jeg stemme derfor, thi der er ikke den fjerneste Grund til, at dHr. Fuldmægtige og Cancellister, eller hvilke Embedsmænd det forresten er i Ministerierne, skulde være nægtede Tilladelse til at giste sig, medens de have Lov dertil i Indenrigs- og Cultusministeriet (Munterhed). Dette finder jeg at være en saa aldeles rimelig Ting, at der for mig ikke kan være Noget at sige derimod. Men fra et militært Standpunkt lader der sig sige Endeel imod, at unge Officerer giste sig, da de ere mere udsatte for Farer, og altsaa letteligere efterlade en Familie, som altid tilsidt falder Staten til Byrde, end civile Embedsmænd. Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Ide Valgfreds (Eugen) oplyste om de Officerer, der paa Søen skulde være forliste, saa troer jeg dog, skøndt jeg ikke har været beredt paa at give saadanne Oplysninger, at der er adskillige flere Exempler derpaa, end af den ærede Rigsdagsmand anført, men som imidlertid, efter mit Skøn, ikke bidrage Syn-derligt til at oplyse Sagen.

Krigsministeren: Der kan, efter mit Skøn, ikke være nogen Ubillighed i denne Bestemmelse, som indeholder Indfrænkning i Officerernes Tilladelse til at indtræde i Uglestabs. Disse Bestemmelser ere dem bekendte,